

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאתרים. אבל חייבות לשמוע הברכה מפי המברך. כעין זה, חייבת האשה לשמוע הברכה מפי בעלה, וחייב בעלה להמתין לה על השולחן, כדי לשמוע מפי המברך.

אין שם זכר, קוראים למי שמברך להם. היו נשים הרבה, המברך עליהן, אינו מברך בשם. ושנינו, נשים אינן מצטרפות לזמון. והואיל ואינן מצטרפות לזמון, אין מברכים עליהן בשם, שעקר ברפת המזון בזכר הוא, ולא בנקבה. אבל מחייבות לשמוע ברפת המזון, ומחייבות במקרא מגילה לשמוע מפי הקורא.

ברפת בנין ירושלים בברפת המזון, שהרי אנו מברכים עד עכשו למעלה, ויש לברך למטה, ולברך על בנין המקדש, שהרי משם מזון יוצא לכל העולם. ושאר בני העולם אינם נוזנים אלא משם, מן התמצית. והכל הוא בברכה ראשונה, כלל הכל. ועד כאן ברפת הזמון.

וכי שמברך ברפת המזון, משמח למעלה ומשמח למטה. וצריך לברך בשמחה וברצון הלב, כדי לשמח מדת הטוב, שכתוב ויאכל בעז וישת וייתב לבו. זוהי מדת הטוב, שכתוב (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. באו החברים ונשקוהו, ועשו שמחה והלולה אחרת, והזמינו את כל בני המקום, ושמוהו ראש לכלם.

ויבא לשכב בקצה הערמה (רות ג). רבי נהוראי ורבי יהודאי באו לטבריה. שמעו את רבי שמעון שאומר את הפסוק הזה, ויאכל בעז וישת כו'. וייתב לבו - אכילת חיים של מעלה, ומאותם החיים שמח את לבו. וכיון

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאתרים. אבל חייבות לשמוע הברכה מפי המברך. כעין זה, חייבת האשה לשמוע הברכה מפי בעלה, וחייב בעלה להמתין לה על השולחן, כדי לשמוע מפי המברך.

אין שם זכר, קוראים למי שמברך להם. היו נשים הרבה, המברך עליהן, אינו מברך בשם. דתנינו, נשים אינן מצטרפות לזמון. והואיל ואינן מצטרפות לזמון, אין מברכין עליהם בשם, דעיקר ברפת המזון בזכר הוא, ולא בנקבה. אבל מחייבות לשמוע ברפת המזון. ומחייבות במקרא מגילה, לשמוע מפי הקורא.

ברפת בנין ירושלים בברפת המזון, דהא אנן מברכי עד השתא למעלה, ויש לברך למטה, ולברך על בנין המקדש, דהא משם מזון יוצא לכל העולם. ושאר בני העולם אינן ניזונים אלא משם, מן התמצית. והכל הוא בברכה ראשונה, כלל הכל. ועד הכא ברפת הזימון.

ומאן דמברך ברפת המזון, חדי לעילא, וחדי לתתא. ואצטריך לברך בחדווא, וברעותא דלבא, בגין למחדי מדת הטוב, דכתיב ויאכל בעז וישת וייתב לבו. דא היא מדת הטוב. דכתיב, (משלי טו טו) וטוב לב משתה תמיד. אתו חברייה ונשקו ליה, ועבדו חדוה והלולא אחרא, וזמינו לכל בני דוכתא, ושוייהו רישא לכולהו (דף קו ע"א).

ויבא לשכב בקצה הערמה. רבי נהוראי ורבי יהודאי אתו לטבריה, שמעו לרבי שמעון, דאמר להאי קרא, ויאכל בעז וישת וגו'. וייתב לבו, אכילת חיים של מעלה,